

Babama Kamera Vermeyin

Amcamın yeni aldığı kamera bizimkilerin ilgi odağı olmuştu. Babamın ve amcamın elektronik eşyalara olan merakları yüzünden babaannemin eviyle bizimki, yumurta kaynatma makinesinden tutun da bıyık düzeltme makinesine kadar, bir sürü ıvır zıvırla doluydu. Amcam teknik özelliklerini bir çırpıda saydığı bu teknoloji harikası makineyle durmadan çekim yapıyordu:

"Eveeet, hadi geçin bakalım şöyle, yaklaşın yaklaşın, Kutay'ı yanına al abicim, doğal olun doğal, ben yokmuşum gibi davranın."

"Kutaycığım, burnunu karıştırma artık istersen."

"Doğal olun demiştin amca."

Annemle anneannem kamerayı görür görmez,

"Ay ay! Dur çekme şimdi, saç baş dağınık, üstümüze doğru dürüst bir şeyler giyelim." diye kaçıyorlardı.

Babam koltuđuna iyice yerleşiyor,

"Çek oğlum çek, beni böyle çek. Biz neysek oyuz, kimseden korkmayız." diyordu.

Çekimler sırasında babama da bir heves geldi. Depodan unutulmuş kamerasını çıkardı, eski kayıtları gözden geçirdi. Neler yoktu ki: Dedemlerin köydeki evinin bahçesinde bir akşam yemeği, babamın iş arkadaşlarıyla gidilen piknik, köpeğimiz Doli'nin yavrulayışı, benim bebeklik görüntülerim, okula baş-lamam...

İş dönüşü eski kasetleri gözden geçiriyor, kame-raya aldığı yeni parçaları deniyor ve tabii yine çekim yapıyordu.

Geçenlerde babamın iş arkadaşı Bahattin Amcalar bizdeydi. Babam onlara kamerayı gösterecek ya... Benim doğumumdan dört yaşına kadar çektikleri fil-mi izletmeye kalkmasın mı!

Tabii Bahattin Amca'yla meraklı karısı pek sevindi-ler bu işe.

– *Hadi izleyelim, ay ne güzel, biz de alalım Bahat-tin,* dedi Meral Teyze. *Şermin bir filmi bile olmadan büyürse bize ne der ileride?*

Şermin benimle yaşıt kızlarıydı, pek hoşlanmaz-dım.

– *Alacaksın di mi baba,* diye mızıldadı Şermin.

Bahattin Amca çaresiz kafa salladı.

Babam elinde kamera çantasıyla geldi:

– *Hah buldum işte, şu televizyon kablosunu da takalım. Hanım sen çayları koy, başlayacak şimdi.*

Herkes, sekiz Oscarlı filmin gala gecesiymiş gibi salonun en güzel yerlerine geçip oturdu. Perdeleri iyice kapadılar, uzak gözlüklerini taktılar, pürdikkat izlemeye hazırlandılar...

"Ben buradayım, hooop!.. Yanınızdayım, seyretmek isteyen bana baksın." demek geldi içimden, sustum.

Kaset hastanede başlıyordu. Doğumumu yaptıran doktor, solgun ve telaşlı görünen babamla asker arkadaşı gibi sarmaş dolaş poz vermişti. Sonra annem geliyordu görüntüye, babamla ikisi beni ortalarına almışlar, el sallıyorlardı kameraya.

Meral Teyze anneme bakıp,

– *Ay Füsuncuğum ne kadar kilo almışsın, nasıl verdin sonra, diye soracak oldu.*

Bahattin Amca onu susturdu:

– *Susuun! Doktor bir şeyler söylüyor, duyamıyorum!*

– *Doktor, ekonomik gidişatın iyi olmadığını, enflasyonun artmaya devam edeceğini, bu ay da memurun zam alamayacağını söylüyor Bahattin Amca, dedim.*

Babam ters ters baktı, görüntüyü başa aldılar ve susmamı söylediler.

Doktor benim sarılık olduğumu, birkaç gün daha hastanede kalmamız gerektiğini söylüyordu. Annem araya girdi:

– *Neler çektik neler, on gün yattı çocukcağz ışıklar altında.*

Sonra hastaneye gelen yakınlar girdi görüntüye. Dayım, amcam, anneannem, dedem... herkes başıma toplanmıştı. Dayım sözde fark ettirmeden ayaklarımı gıdıklıyordu ki kamerayı görünce toparlanıp,

"Eee, ayakları tıpkı benimkiler, maşallah!" diyordu.

Anneannem dayımı kenara itiyor,

"Ayol çekil başından, biraz da biz bakalım. Aman da aman, çirkin şey seni! Gözlere bak, tü tü tü tü maşallah. Rıdvan bak, burun aynı seninki." diyordu.

Rıdvan Dedem kameraya doğru parmağını sallayarak:

"Damaaat!" diye bağıırıyordu babama, "İyi çek bizi karışmam, burunlara dikkat, burunlara!"

Ara ara amcamın suratı geliyordu ekrana.

"Abi çözünürlüğü neydi bunun? Televizyona da bağlanıyor di mi?"

"Evet, bağlanıyor."

"Abi, ver biraz da ben çekeyim be. Hadi, geç sen de oğlunla baş başa..."

Babam isteksizce veriyordu kamerayı.

"Aman dikkat ha, ayarlar hassas, üstteki düğmeye hiç dokunma."

"Tamam tamam, çekiyorum işte! Hadi bir şeyler söyle bakalım bebişle ilgili."

Babamın kucağında kırmızı buruşuk bir kurbağayı andırıyordum. Bir battaniyenin içindeydim ve üzerim açıktı.

Şermin bana bakıp sırttı:

– *Kutay'a bakın, hi hi hi!*

Zaten sinir oluyordum şu kıza, elektrikler kesilse keşke, dedim içimden.

Babam kameraya konuşuyordu, kucağında ben vardım:

"Dünyadaki en güzel şey, çok mutluyum. Canım oğlum benim, hoş geldin aramı..."

Cümlesini tamamlayamadan ekran karardı, daha doğrusu ıslandı. Kameraya doğru ilk çışimi yapmıştım. Uzun bir süre babamın kızgın sesinden başka bir şey duyulmadı:

"Aman ha, camına bir şey olmadı di mi, ver baka-yım şunu, hay Allah!"

Bahattin Amca gülmekten kıpkırmızı olmuştu, Meral Teyze de dizlerine vuruyordu:

– *Ay ay, çok hoş Rıza Bey! Geri sarın, bir daha izle-yelim.*

Beni eve getirdiklerinde kamera yine babamdaydı anlaşılır. Herkesi evin kapısında sıralamıştı. "Ben girin deyince girersiniz içeri." diyordu. Annem çok iyi görünmüyordu, bense insan renginde bir kurbağaya dönüşmüştüm, sürekli ağlıyordum. Bir de altımı de-ğiştiriyorlardı durmadan. Evin içi oyuncak doluydu, sağda solda boy boy biberonlar, emzikler, bez paketleri, giysiler, mama kutuları... Millet oradan oraya koşturup duruyordu.

"Ay! Ateşi var galiba, ne yapsak?"

"Geçer, bu aylarda normalmiş, doktor söyledi."

"Niye bu kadar ağlıyor bu?"

"Memesini verin memesini, sussun."

"Satalım bu çocuğu gitsin, ne bu ya, zır zır zır!.." dedi bir keresinde dayım.

Şermin yine güldü kıkır kıkır. Her şeye de güler.

İlk doğum günümün hazırlıkları geldi ekrana. Annem büyük halalarla teyzelere bile telefon açmıştı davet için.

– *Bunları niye çektin Rıza. Boşu boşuna kaset doldurmuşsun*, dedi annem.

– *Ay fena mı işte, hatıra*, dedi Meral Teyze sırtarak.

Evin her yanı balonlarla süslüydü, tavana gerilen iplere japon fenerleri, kedi merdivenleri asılmıştı. Ben ortalıkta başına geleceklerden habersiz, saçları özenle

taranmış süslü püslü bir sünnet çocuğu gibi dolanıyordum. Mutfaktaki hazırlıklar da muhteşem görünüyordu. Babam, dayımın mutfaktaki görüntülerini iyi yakalamıştı doğrusu: Önce kocaman bir börek dilimi attı ağzına, sonra kurabiye... Limonata bardağından bir fırt çekti. En son doğum günü pastasının kremasını parmaklıyordu ki babamı fark edip,

"Rıza Abi, yeter ya! Rezil oluyoruz herkese." dedi.

Derken misafirler göründü ekranda, büyük hala ilk konuktu. Bastonuyla üstüme doğru yürüyüp, "Gel bakim minik Rıdvan, seni bir öpeyim." deyince çılgılığı basmışım. Annem zorla sakinleştiriyordu:

"Yapma oğlum, büyük hala seni çok seviyor. Bak ne getirmiş, bak bak! Hadi açalım."

– *Rahmetli halacım ne çok severdi Kutay'ı*, dedi annem.

Büyük halanın getirdiği elektrikli tren beni pek sevindirmişti, etrafa gülücükler dağıtmaya başlamıştım yine. Bak bak diye, bütün gelenlere gösterdim. Sonra diğer hediyeler açıldı, neler yoktu ki: şarkı söyleyen ördek, ellerini açıp kapayan maymun, minik yarış arabaları, legolar, pilli helikopter... Dayım büyük boy bir Beşiktaş bayrağı ile küçük taraftar forması getirmişti hediye olarak. Oleey oley oley oley diye salladığı bayrak, Japon fenerlerinden ikisini üstüme düşürünce ağlamaya başladım.

Koyu Fenerli babam:

"Olacak iş değil, pes valla Atilla!" diye dayıma söylenmeye başladığında Rıdvan dedem giriyordu görüntüye.

"Ne varmış damat! Yoksa Beşiktaşlı olmasına bir itirazın mı var torunumun?"

Bahattin Amca bu görüntüler üzerine babama döndü:

– *Ne o Rıza, oğlanı Beşiktaşlı mı yaptınız yoksa?*

– *Benim gönlüm Siirt Köy Hizmetleri'nde Bahattin Amca, dedim.*

– *Yook canım, dedi babam, doğuştan Fenerli benim oğlum.*

– *Siirt, baba!*

Annem ekranı gösterip konuşmaları kesti:

– *Ayyy... Hayrunnisa Teyze'mi gördünüz mü, canım benim... Çok genç kaybettik onu da. Daha 87 yaşındaydı ayol, kalp krizinden işte.*

Hayrunnisa Teyze beni sıkıştırıp zorla öpmeye çalışan şişman kadındı, her seferinde elini ısırarak kaçabiliyordum yanından.

Sıra mumları üflemeğe gelmişti, annem araba şeklindeki kocaman pastayı salona getirirken kamerayı babamın elinden zorla alan amcam,

"Hadi abi, sen de geç Kutay'ın yanına, aaa olmaz öyle uzaktan, ilk doğum günü bu." diyordu.